

PAUL VAN LOON

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

1. DEEGROLLER

‘WROW!’

Grommend rent Dolfje de trap af.

In de keuken is het donker.

Het is volle maan en iedereen slaapt al, denkt Dolfje.

Dan ziet hij twee gedaantes.

Oei, wie zijn dat?

Dieven in ons huis?

Opeens schijnt een licht in Dolfjes ogen.

Dolfje houdt zijn klauwen voor zijn gezicht.

‘Wrow, wie is daar?’ gromt hij.

‘Ha ha,’ lacht iemand.

‘Ik ben het.

Willem de Onbevreesde met mijn superzakmes!’

Dolfje deinst terug.

Op dat moment gaat het licht in de keuken aan.

Timmie staat bij de lichtknop.

Ma zit aan de keukentafel.

En voor hem zwaait pa met een zakmes waar licht uit schijnt.

‘Kijk eens, Dolfje,’ lacht pa. ‘Mijn supermoderne zakmes!’

Gekocht op Marktplak.

Het heeft een snoertje.

Daarmee kun je het opladen.’

‘Een zakmes opladen?’ zegt Dolfje.
‘En dan?’
Pa grijnst.
‘Dan is het een supersterk zakmes.
Dan kun je er van alles mee.
Zelfs door ijzer snijden.
Bovendien is het dan ook een zaklamp.
Goed, hè.’
Ma knipoogt naar Dolfje.
‘Ik heb ook iets bijzonders.
Een deegroller.
Kijk maar!
Hiermee kun je deeg helemaal plat rollen.
En mijn roller heeft geen snoertje nodig.’
Dolfje knikt met zijn witte, harige weerwolfhoofd.
‘Dat is mooi, pa en ma.
Mooie deegroller.
Mooi zakmes met zaklamp.
Wrow, ik was helemaal niet bang, hoor.
Maar ik moet nu naar het Weerwolvenbos.
Opa weerwolf heeft een verrassing voor mij en
Noura.’
Pa knikt.
‘Ga maar gauw, jongen.
Ach, was ik ook maar een weerwolf.
Dan mocht ik ook mee naar het Weerwolvenbos.’

Ma geeft hem een zoen op zijn hoofd.
'Jij hebt in elk geval een mooi zakmes, Willem,'
zegt ze.
'Dag Dolfje,' roept Timmie.

